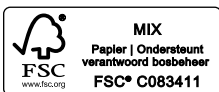

**Falling
Hard
for the
Royal
Guard**

MEGAN CLAWSON

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright 2023 Megan Clawson
Oorspronkelijke titel: *Falling Hard for the Royal Guard*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2023
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1294 0
ISBN 978 94 027 6899 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor *gingers*/roodharigen/vuurtorens/rooien/mensen die te horen krijgen dat ze lijken op elke denkbare beroemdheid met rood haar.

Omdat wij het ook weleens verdienen om de hoofdpersoon te zijn. Met sproeten en al.

Noot van de auteur

De Tower of London heeft in zijn duizendjarige bestaan talloze bewoners gekend, maar het zijn vaak de onwillige gasten die ons bijblijven. De meeste mensen beseffen niet dat zich achter de slotgracht, de muren van het fort en de valhekken een dorp bevindt, en dat dit er altijd al is geweest. Zelfs vandaag de dag nog is er een hele gemeenschap van mensen die hun was te drogen hangen op plekken waar ooit koningen en koninginnen rondliepen, hun auto parkeren op de voormalige executieplaatsen, hun hond uitlaten in een slotgracht die tegenwoordig een stuk uitnodigender is dan de beerput die die plek voorheen was, en samenkomen in een kroeg, net als hun voorgangers in alle voorgaande eeuwen.

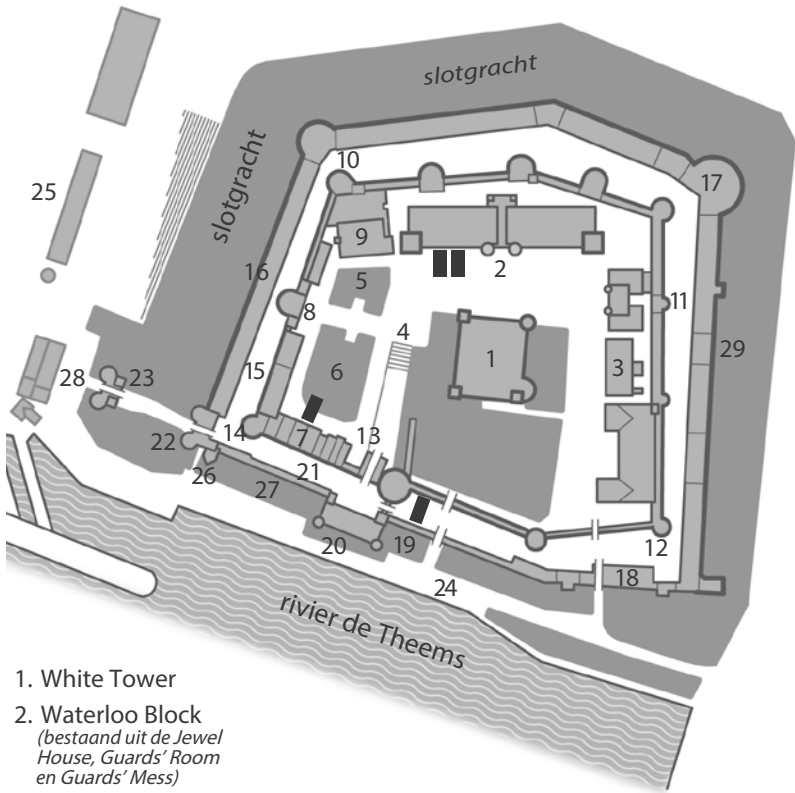
De bewakers van de Tower, de zogeheten *beefeaters*, zijn in mijn ogen de personificatie van de Tower of London. Zonder hen zou de Tower het kloppende hart verliezen dat zij de afgelopen vijfhonderd jaar in stand hebben gehouden en hebben gekoesterd. Ze zijn een constante binnen onze natie, iets waar we moeiteloos trots op kunnen zijn. Onder de kenmerkende hoeden en molensteenkragen gaan mannen en vrouwen schuil die het grootste deel van hun leven hebben gediend in uniform, mannen en vrouwen die niet rijkelijk worden beloond voor hun toewijding maar die desalniettemin elk van hun taken met onberispelijke discipline uitvoeren – ze zijn onze cultuur.

Deze lange geschiedenis van dienstbaarheid begint bij de King's Guards, de koninklijke garde. Hoewel ze een van de meest iconische beelden vormen die in je opkomen wanneer je aan Groot-Brittannië denkt, zijn de wachters voor velen nog altijd een mysterie. In tegenstelling tot de heersende overtuiging zijn het geen standbeelden, ze

kunnen wel degelijk praten. Eenmaal ontdaan van hun berenmuts en tuniek zijn het jonge soldaten, ver weg van huis en haard, jonge mensen die nog de nodige fouten maken, die nog het nodige moeten leren doordat ze in het diepe zijn gegooid in het leven. Maar wanneer je het privilege krijgt om hen werkelijk te zien, zijn ze onberispelijk, gedisciplineerd, ronduit volmaakt.

Ik ben een van de weinige mensen die de Tower of London hun thuis mogen noemen. Binnen de muren van de Tower heb ik mijn studie afgemaakt, ben ik verliefd geworden en heb ik dit boek geschreven. Al mijn kennis over de Tower is aan mij doorgegeven door mijn vader, een beefeater, en zijn collega's. Aan het eind van elk gesprek dat ik met hen voer, heb ik altijd weer iets nieuws geleerd, of het nou de gedetailleerde geschiedenis is van een enkele baksteen of verhalen over hun eigen heldendaden ergens aan de andere kant van de wereld. Met deze roman wil ik een nieuwe kijk bieden op een stukje van de meest herkenbare iconografie van Groot-Brittannië. De vele wachters die ik door de jaren heen heb leren kennen zijn oersterke mannen, maar ook enorm kwetsbaar, en de beefeaters bezitten een soort diepgang die je pas kunt bevatten nadat je aangeschoten een babbeltje met hen hebt gemaakt onder het genot van een biertje. Ik wil hun recht doen door dit boek zo eerlijk en accuraat mogelijk te maken. Maar uiteindelijk is *Falling Hard for the Royal Guard* een fictief werk. De namen en gebeurtenissen zijn allemaal gefictionaliseerd. Mijn persoonlijke geschiedenis met de Tower blijft tussen mij en de muren waarbinnen de geheimen van ons verleden besloten liggen, maar ik hoop dat dit verhaal een waardige vervanger is.

Een plattegrond van de Tower of London

1. White Tower	14. Bell Tower	
2. Waterloo Block
<i>(bestaand uit de Jewel House, Guards' Room en Guards' Mess)</i>	15. Mint Street	
3. Old Hospital Block	16. Kazematten	25. Kaartverkoopkantoor
4. Broadwall Steps	17. Brass Mount	26. Byward Postern/
Sally Port
5. Voormalige executieplaats	18. The Keys	27. Dierenbegraafplaats
6. Tower Green	19. Middelste ophaalbrug	28. Ingang
7. King's House	20. Traitors' Gate	29. Maggie's huis
8. Beauchamp Tower	21. Water Lane	■ Guard sentry boxes
9. Kapel	22. Byward Tower	
10. Devereux Tower	23. Middle Tower	
11. Constable Tower	24. Tower Wharf	
12. Salt Tower		
13. Bloody Tower		

Hoofdstuk 1

De zon verdwijnt altijd als eerste uit de kazematten aan de oostzijde. Ze wordt opgeslokt door de westzijde van de White Tower, daar opgesloten in de kerker en bevrijd bij zonsopkomst bij het geluid van het krassen van de raven. Op dit tijdstip kun je je ongestoord door het kasteel bewegen. De bewoners houden zich schuil bij hun haardvuur en nemen niet de moeite om onderscheid te maken tussen voorbijgangers en rondzwervende geesten. Er is sowieso weinig verschil.

Ik zwerf in mijn eentje over het gazon aan de zuidzijde, en de bedauwde grassprietten persen zich tussen mijn blote tenen en rond mijn enkels terwijl ik ongehinderd voortglijd onder het maanlicht. Staand in haar schaduw drink ik het glanzende steen in van de White Tower en verlies ik me in de in schaduwen gehulde bogen van de ramen terwijl het schemerbriesje me dichterbij haar toe duwt.

Het enige wat me stoort, is het geluid van zacht lachen. Ik draai me met een ruk om en mijn vochtige rode haar komt als een mantel om mijn gezicht te hangen terwijl ik dat doe. Maar ik zie niemand, voel niemand. Het geluid zwelt aan tot het beledigend begint te worden, steeds luider, steeds levendiger, terwijl ik ongemakkelijk heen en weer beweeg.

*

Lach, lik, lach, lik.

Ik doe abrupt mijn ogen open, om ze vervolgens weer snel dicht te knijpen tegen het felle zonlicht dat door het raam naar binnen komt en hardhandig mijn zicht te lijf gaat. Het vochtige gevoel aan mijn

voeten trekt via mijn naakte benen omhoog tot het uiteindelijk blijft rusten op mijn gezicht. Wanneer ik de kracht bij elkaar heb geraapt om kreunend en wel mijn ogen opnieuw te openen, bevind ik me oog in spleet oog met mijn kat, die geen enkel benul heeft van het concept persoonlijke ruimte. Ik veeg mijn van speeksel doorweekte voeten af aan mijn beddengoed terwijl ik Cromwell speels achter zijn oren kroel. Ik kan maar net genoeg woede opbrengen om een vies gezicht te trekken naar het slijmerige laagje op mijn tenen, want het is onmogelijk om de donzige bal schildpadvacht een standje te geven.

Giechel, giechel, giechel.

In mijn slaapdrongen toestand is het sinistere lachen veranderd in... O, shít! Ik moet over Cromwells pluizige kruin heen gluren om een tweetal jongens van een jaar of achttien in het oog te krijgen, plus hun hightech DSLR-camera, die van boven op de oostmuur naar me staan te gluren. Mijn afgrijselijk wijd openstaande raam biedt absoluut nul bescherming om te verhullen dat mijn borsten zijn ontsnapt uit mijn mouwloze topje, dat inmiddels om mijn middel hangt, en praktisch terugzwaaien in mijn razende vermoeidheid. De Kolderkatachtige glimlach die aan weerskanten van de forse toeristencamera verschijnt, is alle bevestiging die ik nodig heb om mezelf uit bed en op de grond te laten vallen.

Om te ontsnappen aan het geschater dat nog steeds weergalmt tegen de binnenmuur kruip ik in tijgersluipgang voort over mijn tapijt en moet ik lege glazen en willekeurige kledingstukken ontwijken alsof ik een stormbaan afleg. Wanneer ik zeker weet dat ik uit het zicht ben, plof ik theatraal op mijn rug op de grond neer, mezelf uitscheldend omdat ik deze situatie op allerlei andere manieren had kunnen oplossen. Simpelweg wegkruipen in mijn dekbed, bijvoorbeeld, er voor de verandering eens aan denken om de gordijnen dicht te doen of, zoals ieder normaal mens, gewoon het falende topje weer goed aantrekken. Maar ja, aan deze oplossingen heb ik niet zoveel meer nu mijn borst al onder de schaafwonden zit van het kruipen over het tapijt.

Onaangekondigd galmt ineens de stem van mijn moeder door mijn hoofd, en ik krimp ineen omdat het geluid zo glashelder is, bijna half gelovend – half hopend – dat ze hier is: *Weet je, Maggie, voor een meid met een stel hersens als het jouwe heb je werkelijk geen greintje gezond verstand.* O ja, de zin die me achtervolgde gedurende elke seconde van mijn tiener-onnozelheid. Nu ik eind twintig ben, voelt het net dat beetje extra tragisch.

‘Mags, ben jij dat? Ben je niet naar je werk vandaag?’ galmt mijn vaders stem langs de trap naar boven.

Het geluid bereikt me terwijl ik languit in alleen mijn babyroze onderbroek en mijn topje om mijn middel op het tapijt van de overloop lig, te gegeneerd om me te verroeren.

Wacht even. Hoe laat is het? Ik graai naar mijn bordeauxrode werkshirt, dat al sinds het eind van mijn dienst van gister opgefrommeld op de grond ligt. Nu de gekreukte blouse me aan het zicht van pottenkijkers onttrekt, reik ik naar mijn telefoon: 09.53 uur. Ik had bijna een uur geleden op mijn werk moeten zijn. Ik pers mijn gezicht in het tapijt en slaak een luide kreun waarvan mijn vader, die inmiddels in de deuropening staat, in de lach schiet. Net als ik is hij nog maar half gekleed voor zijn werk. Een t-shirt met print en een opschrift op zijn borst dat alleen passend is voor een mollige vader van middelbare leeftijd en dat luidt: MET EEN LICHAAM ALS DIT HEB JE GEEN HAAR MEER NODIG. Een marineblauwe broek die net boven zijn buik uit komt en daar met moeite op zijn plaats wordt gehouden door een stel bretels die op springen staan. Zijn rode, met wit doorschoten baard zit weggestopt onder de hals van zijn t-shirt, alsof hij het halsoverkop heeft aangetrokken. Zijn Tudorbonnet en marineblauwe tuniek ontbreken nog. Op dit moment ziet hij eruit als de opstandige jongere broer van de kerstman en bepaald niet als de fitte, afgetrainde soldaat in het Britse leger die hij tweeëntwintig jaar lang is geweest.

Ik had niet gedacht dat mijn vader nog excentrieker zou kunnen

worden dan toen hij zijn huis had verkocht om op een kanaalschip te gaan wonen, maar tegenwoordig wonen we in de Tower of London, waar hij de meest obscure baan die hij maar kon vinden heeft weten te bemachtigen: beefeater – of Yeoman Warder, als je chic wilt doen. Het gevolg? Het merendeel van zijn dagen slijt hij nu met het rondleiden van toeristen in de Tower of London en opscheppen over het feit dat hij de lijfwacht is van de monarch, waarbij hij heel subtiel het bijvoeglijk naamwoord ‘ceremoniële’ in zijn functietitel weglaat. Ik weet vrij zeker dat hij de baan heeft gekozen op basis van het feit dat er geen enkele andere baan bestaat met zo’n bizar uniform. Hij was enthousiaster dan hij zelf ooit zal toegeven toen hij zich in de molensteenkraag en de maillot mocht hijsen die horen bij zijn ceremoniële kledij, die is genaaid met de fijnste gouddraad. Hij heeft zijn knalrode baard laten staan en er een klein, rond buikje uit geperst zodra hij hier voet over de drempel zette, in een onvervalste methodacting-aanpak van zijn nieuwe rol. Het was slechts een kwestie van weken voordat hij eruitzag alsof hij rechtstreeks van zo’n theedoek met kitscherige opdruk was gestapt die je overal in Londen in van die winkeltjes met toeristenmeuk kunt vinden. En hij vindt het helemaal geweldig.

‘Hè, verdomme!’ Ik stuif door de kamer, wanhopig op zoek naar de broek die ik ergens in het donker heb neergesmeten toen ik vannacht om drie uur wakker werd nadat ik ‘even tien minuten’ mijn ogen dicht had gedaan. Wanneer ik de broek heb gevonden onder het voeteneinde van mijn bed, heb ik alleen nog maar tijd om een tandenborstel tussen mijn kaken te klemmen en vlug en onverstaanbaar afscheid te nemen van mijn vader voordat ik de vijf trappen af ren naar de voordeur. Hoewel ik gierende haast heb, kan ik het niet over mijn hart verkrijgen om mijn gebruikelijke routine van een gefluisterd ‘hou van je’ tegen mijn moeder over te slaan, en op weg naar buiten sta ik heel even stil in de gang om kostbare seconden te spenderen aan staren naar haar foto. Ze ziet er precies uit zoals ik me haar herinner: haar haren verwaaid en wild, met een glimlach die zo hard trekt aan haar

wangen dat haar ogen er ook in verdwijnen. Met een zucht ruk ik mezelf vol tegenzin los, om vervolgens haar stralende lach te beantwoorden met een triest glimlachje en mijn hectische ochtend te hervatten. Het is te laat om een jas te pakken, dus ik zet het gewoon op een sprinten, hopend dat de maartse bries misschien ook maar het kleinste beetje zal helpen om mijn haar te temmen.

‘Goeiemorgen!’ roep ik naar alle beefeaters die ik onderweg tegenkom.

Mijn buurman Richie, die half is aangekleed en een spiegelbeeld lijkt van mijn vader met zijn t-shirt, bretels en peper-en-zoutbaard, staat zijn bonte verzameling welig tierende bloemen voor het huis water te geven. Hij zwaait terug met zijn vrije hand, terwijl hij ondertussen afwezig water over zijn laarzen staat te plenzen met de andere hand.

Ik stuif verder en passeer Linda wanneer ze uit de brede voordeur van Brass Mount naar buiten stapt in de oostelijke hoek van de kazeromaten. Ik weet vrij zeker dat Linda de enige persoon ter wereld is die kan zeggen dat ze in een oude artillerietoren woont vanwaaruit destijds de kanonskogels werden afgevuurd. Ze zet haar Tudorhoed op haar volmaakt gladde knot en roept een groet naar me, want ze weet wel dat het geen enkele zin heeft om te proberen me te strikken voor een praatje tijdens mijn dagelijkse race naar mijn werk.

Nadat ik de kasseien heb gehad, bereik ik het pad over de ophaalbrug. Het vergt alle kracht die ik in me heb om niet te bukken om Timmy te aaien, de newfoundlander van beefeater Charlie, die op dat moment samen tevoorschijn komen na een ochtendje meeuwen opjagen in de slotgracht.

‘Môge, moppie!’

‘Goeiemorgen, Charlie! Ik kan niet blijven staan, anders maakt Kev me af!’

Hij lacht en salueert plagend naar me wanneer ik hem inhaal.

Timmy probeert mee te rennen met mijn gestreste galop. Aangezien

hij het formaat heeft van een zwarte beer bonzen zijn poten hoorbaar op de grond en golft zijn hele lichaam mee met de beweging. Zijn opgewonden kwispelende staart vormt een *Total Wipeout*-achtig obstakel waar ik overheen moet springen. Zijn gigantische tong hangt uit de zijkant van zijn bek en laat een klodder speeksel achter op de zoom van mijn broek.

Met mijn werk in zicht is alleen Ben, de tuinman, nog over op mijn checklist met begroetingen.

‘Goeiemorgen, Ben! De strepen in het gazon vandaag...’ Ik kus mijn vingertoppen in een overdreven *chef’s kiss*-gebaar.

Hij lacht alleen maar wanneer hij het ziet en maakt een gebaar richting mijn werk om aan te geven dat ik op moet schieten.

Hijgend glip ik de deur van het kaartverkoopkantoor binnen, veel te laat om als modieus laat door de vingers gezien te kunnen worden, en zwetend alsof ik in slaap ben gevallen in een sauna. Terwijl ik centimeter voor centimeter in de richting van mijn stoel schuifel, kijk ik steeds om me heen, tegen beter weten in hopend dat mijn late binnenkomst misschien toch nog onopgemerkt zal blijven.

‘Margaret Moore...’

Ik verstijf – ijdele hoop, helaas.

‘Hoe is het mogelijk dat iemand die letterlijk woont op de plek waar ze werkt tóch nog te laat komt? Je mag dan wel in een kasteel wonen, maar je hoeft niet van mij te verwachten dat ik je behandel als de prinses die je denkt te zijn.’

Ik kan mijn baas al horen voordat ik hem kan zien. ‘Het spijt me heel, heel erg, Kevin, eerlijk waar. Ik had me niet gerealiseerd hoe...’

Hij onderbreekt me met een hand die zo vlak voor mijn neus wordt gehouden dat ik kan ruiken dat hij al naar het café is geweest voor een broodje bacon, gevolgd door een heimelijke peuk achter het magazijn.

Ik staak mijn pogingen om mezelf vrij te pleiten. Wanneer Kevin in zo’n bui is, valt er niet met hem te praten, en ik weet al wat voor straf ik zal krijgen: een tochtje naar de kelder van de White Tower om het

contante geld van vandaag in de kluis te stoppen. Ik huiver bij de gedachte. Het zou niet zo erg zijn als die kluis niet bijna duizend jaar oud was, met verlichting die bijna net zo gedateerd is. Niet dat nieuwere lampen veel verschil zouden maken: niemand waagt zich op die krakende trap naar beneden zonder eerst zijn ogen dicht te doen en te gaan rennen als een kind dat vlucht voor de monsters die naar zijn hielen happen wanneer hij op weg is naar bed, en niemand gaat verder naar binnen dan strikt noodzakelijk. Eeuwenoude flessen wijn die ooit achter de hand zijn gehouden door edellieden die inmiddels dood en begraven zijn, liggen er nog steeds, beschermd door de instinctieve menselijke angst voor het donker.

Met een vlugge polsbeweging jaagt Kevin me naar mijn aangegeven kassahokje. Gelukkig zijn alle hokjes van elkaar afgescheiden door middel van tussenschotten en kijken ze uit op de straat aan de voorkant, dus wanneer ik als een klein kind zijn gebaren imiteer in een farce-achtige vertoning, kunnen alleen de bezoekers dat zien. Ik plof neer in mijn stoel, vang daarbij een glimp op van mijn spiegelbeeld in de ruit en probeer zonder succes de halo van kroezend haar boven op mijn hoofd glad te strijken. Vochtige strengen plakken aan mijn gezicht, en ontsnapte rode haren kietelen mijn neusgaten. Ik stop de rest van mijn haar weg in de achterkant van mijn shirt om te zorgen dat het me niet in de weg zit op mijn bureau, en het kriebelt bij de tailleband van mijn broek.

Ik tover een glimlach tevoorschijn op mijn gezicht en verwelkom mijn allereerste klant: 'Goedemorgen en welkom in Zijne Majesteits koninklijk paleis en fort, de Tower of London. Hoeveel kaartjes had u gewild?'

De dag verstrikt zoals gewoonlijk: ik zeg zo vaak precies dezelfde woorden dat ze niet meer als Engels klinken, ik druk op knoppen op de computer, print dingen, ontwijk mijn collega's en probeer uit alle macht de laatste paar flarden van mijn ziel te behouden voordat mijn baan ze verwoest. Vandaag kon ik daar echter ook nog de opwindende

bij optellen van het opnieuw moeten aantrekken van mijn onderbroek toen na een snelle plaspaauze en een hardnekkig omhoogkruipen van voornoemde onderbroek was gebleken dat ik het had gepresteerd om hem vanmorgen achterstevoren aan te trekken.

Vervolgens, wanneer de grote wijzer van de klok eindelijk richting het einde van de dag kruipt, om vijf minuten voor sluitingstijd, staat er uiteraard nog weer iemand met zijn snufferd tegen de ruit van mijn kassahokje aan gedrukt. Aangezien ik inmiddels al zes jaar diep in het Facebook-profiel zit van een meisje met wie ik op de basisschool heb gezeten nadat ik had gezien dat ze een paar cryptische statussen had gepost over de vader van haar kinderen, dreun ik het gebruikelijke riedeltje op zonder op te kijken: ‘Helaas gaat de Tower vandaag om vijf uur dicht. We gaan morgenochtend om negen uur weer open voor bezoekers.’

‘Margo, ik ben het...’

Ik verstijf. Er is maar één iemand die me Margo noemt. En hij is wel de laatste die ik op dit moment wil zien – vooral in deze verformfaaide toestand. Echt absoluut niet! Dit zou niet verder verwijderd kunnen zijn van de het-gaat-hartstikke-goed-met-mij-zonder-jou-en-ja-ik-heb-al-iemand-anders-kun-je-dat-niet-aflezen-aan-mijn-sexy-gloed-want-het-gaat-absoluut-HARTSTIKKE-GOED-ontmoeting na onze break-up die ik in mijn dagdromen al wekenlang aan het plannen ben. De ontmoeting waarvoor ik me al wekenlang schrap zet. Ik kijk op in de ogen van mijn ex-vriend.

Hij leunt tegen het glas. De tatoeage van een draak die zijn hele pols beslaat, de tatoeage die ik hem heb helpen ontwerpen, wordt deels bedekt door een reeks geweven armbandjes en een paar oude festival-polsbandjes en is weggestopt onder de manchet van een gekreukt, roze shirt. De ringen om zijn duim en wijsvinger – ringen die ik hem heb gegeven voor diverse verjaardagen en jubilea gedurende onze zeven jaar durende relatie – knallen tegen elkaar wanneer hij zijn donkere haar achter zijn oor strijkt.

‘Als iemand je hier ziet, Bran, eindig je onder de grond in die slot-

gracht achter je, begraven door tweeëndertig beefeaters. Zie je die camera boven mij? Ik kan je garanderen dat Lesley en Simon van de beveiliging je gezicht al hebben gezien en op dit moment bezig zijn om de Grenadier Guards in gereedheid te brengen.' Dat is niet helemaal waar. De kans is groter dat Lesley en Simon zitten te lachen omdat hun persoonlijke realityserie net dat kleine beetje interessanter is geworden. Morgenochtend weet iedereen op kantoor geheid dat Bran langs is geweest.

'Margo...'

'Noem me niet zo.'

'Maggie, ik wilde alleen maar even praten. Het appartement voelt niet hetzelfde zonder jou. Het spijt me dat je er zo over denkt, maar ik heb je een maand de tijd gegeven, precies zoals ik had gezegd.'

Er is een periode geweest nadat we uit elkaar waren gegaan, nadat hij al zijn andere opties had uitgeput en zich had gerealiseerd dat ze niet zo goed waren als ze hadden geleken toen hij er nog een adrenalinekick van kreeg omdat hij ze geheim moest houden voor zijn vriendin, dat ik de klok gelijk kon zetten op dit soort onaangekondigde bezoeken.

Helaas voor mij heeft Bran een baan in de wacht weten te slepen op een of ander saai kantoor in het financiële district pal aan de overkant van de rivier, hetgeen betekent dat hij slechts één brug verwijderd is van het verpesten van mijn dag. Ik weet niet precies wat hij doet op zijn werk, iets met cijfers en belastingen, maar hij lijkt genoeg tijd over te houden om mij lastig te vallen, dus het kan onmogelijk belangrijk werk zijn. Vandaag precies een maand geleden heeft hij tegen me gezegd dat hij dertig dagen niet meer zou komen, in iets wat, naar ik enkel kan aannemen, een poging was om het idee dat 'afstand de liefde versterkt' in werking te zetten. En nu is het dus weer zover.

Het allerergste is nog dat het bijna werkt. Nadat ik zijn gezicht eerst zeven jaar lang bijna elke dag heb gezien, en vervolgens in mijn eentje

heb zitten mijmeren over oude herinneringen die net dat beetje glanzender en gelukkiger lijken door de roze getinte lens van nostalgie, heb ik hem wel dégelijk gemist.

‘Kom alsjeblieft gewoon naar huis. Waar je thuishoort.’

Daar moet ik bijna om lachen. Ik kan niet anders dan bewondering koesteren voor de poging die mijn ex-vriend doet om me ervan te overtuigen dat ons appartement ver buiten het centrum, dat behangen is met zwarte schimmel en gevuld met de geesten van zijn ontrouw, een betere plek voor mij is om te wonen dan een koninklijk paleis. Er is een tijd geweest dat één enkele seconde van emotionaliteit genoeg was om alles van me gedaan te krijgen wat hij maar wilde – en dat weet hij. Het is zijn paard van Troje, een façade van intimiteit, gevuld met de pijn die hij pas zal ontketenen zodra hij me heeft weten te verleiden om hem binnen te laten door de muren heen die er sowieso alleen maar zijn om hem buiten te houden. Terwijl hij het gezicht opzet van een gebroken man moet ik mijn uiterste best doen om mezelf eraan te herinneren dat ik mijn dagen liever zou slijten in de stenen cel van Rudolf Hess in de Bell Tower dan te slapen in het bed dat avond aan avond mijn misère opslokte. Ik wil het graag geloven, ik wil graag geloven in mijn kracht.

‘Ik heb je nodig,’ zegt hij op een uitademing, als de climax van zijn emotionele atoombom.

Een traan ontsnapt aan zijn donkere wimpers en glijdt langs zijn gebruinde gezicht. Hij laat hem daar opdrogen, zijn manier om de kantelen te bestormen die ik vanwege hem heb moeten bouwen. In die traan zie ik ons. Ik zie zeven jaar van mijn leven, zeven jaar van herinneringen. Hij is het enige wat ik ken. Hij is mijn pijn en mijn rust tegelijk.

Mijn hart komt in actie voordat mijn hoofd het kan tegenhouden en het kan vastketenen aan het greintje waardigheid en gezonde verstand dat ik nog overheb. Intuïtief doe ik de deur van het kassahokje open, en voordat ik bij zinnen kan komen, ligt mijn hand al op zijn

gezicht en ben ik de tranen voor hem aan het opvangen. Dat vervloekte paard.

Ergens in mijn achterhoofd rinkelen alarmbellen, maar het is nu al te laat. Het maakt me razend dat het zo natuurlijk voelt. Dat hem aanraken me meer troost brengt dan ik in weken heb gekend. Vroeger konden we dagenlang binnenshuis doorbrengen, onafscheidelijk, en was simpelweg samen zijn meer dan genoeg. Als een van ons geen zin had om de wereld onder ogen te zien, dan deden we dat niet. Dat wisten we van elkaar zonder dat er een woord voor hoefde te worden gesproken; dan kropen we gewoon weer samen onder de deken, laadden ons op en brachten het evenwicht terug in ons leven voor de volgende dag. Toen ik mama verloor, hebben we drie dagen lang geen woord gezegd. Hij nam vrij van zijn werk en hield me gewoonweg vast, totdat...

Terwijl hij me omhelst, valt mijn blik op een van de camera's, en ik word eindelijk weer teruggebracht in de realiteit. Paranoia krijgt de overhand en ik begin te denken dat degene die achter de monitor zit, toekijkend terwijl mijn waardigheid en kracht me ontglippen, weer een stukje respect voor me heeft verloren. Al vermoed ik dat ze geen nog lagere dunk van me kunnen krijgen dan nu al het geval is. Er tollen allemaal vreselijke vloekwoorden door mijn hoofd om mijn eigen handelen mee te veroordelen, maar ze zwemmen doelloos rond in zijn tranen en worden afgevoerd via de Theems.

Hij trekt zich terug en laat zijn blik over me heen glijden, neemt me in zich op.

Weer vloek ik inwendig omdat dit totaal niet volgens plan verloopt: ik ben erin geslaagd om me tijdens mijn pauze te wassen met behulp van de kraan in het mindervalidentoilet, maar geen enkele hoeveelheid inspanning heeft mijn woeste haar weten te temmen en geen enkele hoeveelheid handzeep met lavendelgeur heeft de geur van de exercitie van vanochtend echt goed uit mijn shirt weten te krijgen. Het feit dat ik de hele dag naar mijn eigen gezicht heb zitten staren in de

weerspiegeling van de ruit heeft me niet veel meer gebracht dan de bevestiging dat ik eruitzie als een wrak.

‘Ik had geen idee dat onze breuk je zo zwaar zou vallen, Margo,’ verkondigt hij na een korte stilte.

‘Eh... wat?’ Zijn greep is zwak, dus het kost me niet al te veel moeite om me van hem los te trekken.

‘Nou ja, dat je jezelf zo laat verslonzen; dat je geen enkele inspanning meer doet omdat je hart gebroken is. Zelfs zonder dat je iets hoeft te zeggen, weet ik al dat je me hebt gemist.’

Ik staar hem aan.

Wanneer ik geen antwoord geef, legt hij zijn handen op mijn brandende wangen en vervolgt, op gretige toon: ‘Eet je ook niet? Je ziet eruit alsof je bent afgevallen... Best sexy, wel.’

Ik hoef mezelf niet eens wakker te schudden uit dit moment van zwakte; dat heeft hij al voor me weten te doen, puur door precies zichzelf te zijn. Mijn gezicht moet inmiddels knalrood zijn. Dat is het nadeel van rood haar hebben; al zet ik nog zo’n stalen gezicht op, doordat mijn huid vol sproeten als een kameleon van kleur verandert, worden mijn emoties altijd blootgelegd.

‘Margo? Ik zou alleen wel parfum blijven gebruiken als ik jou was. Je hebt die dure toch nog wel, die ik een paar jaar geleden voor je verjaardag heb gekocht?’ Hij leutert maar door.

Het One Direction-parfum dat hij zes jaar geleden voor me heeft gekocht, staat bij mijn vader in de badkamer, waar het dienstdoet als luchtverfrisser...

‘Dat met die natuurlijke geur is dan weer niet zo heel sexy.’

Ik kan geen woord uitbrengen. Ik wil niets liever dan tegen hem tekeergaan, elk scheldwoord naar zijn hoofd slingeren dat ik ooit heb opgepikt op de militaire bases waar ik als kind altijd rondhing. Maar Bran lijkt het vermogen te bezitten om me de mond te snoeren. Ik vertrouw mijn eigen emoties niet en de woorden zitten vastgeketend in mijn keel.

Voordat ik mijn stem kan vinden, word ik afgeleid door een roffe-

lend geluid, afkomstig van Kevin, die ongeduldig op het raam van het kassahokje klopt. Hij vergeet de microfoon aan te zetten en schreeuwt geluidloos door het veiligheidsglas, me ongetwijfeld herinnerend aan de straf die ik me is opgelegd omdat ik vanmorgen te laat was – hetgeen uiteraard de ware reden is waarom ik eruitzie alsof ik ‘mezelf zo heb laten verslonzen’.

Bran streelt mijn haar uit mijn gezicht en zijn ring blijft haken in een klit. Ik krimp ineem wanneer hij hem lostrekt, maar dat lijkt hij niet te merken, zoals te verwachten was, en hij kust me op mijn voorhoofd, mompelt iets over me weer aan het werk laten gaan en dat we elkaar snel weer zullen zien.

Aangezien mijn tong me nog steeds in de steek laat, produceer ik een flauwe glimlach bij wijze van antwoord.

Dan draait hij zich om op zijn zwarte Chelsea boots en loopt met trotse stappen weg, al snel uit het zicht verdwijnend op Tower Hill.

Ik kom eindelijk weer bij zinnen, en gefrustreerd vanwege mijn eigen zwakte schreeuw ik hem achterna, of eigenlijk gewoon in de richting waarin hij verdwenen is, want met die verrekte lange benen van hem is hij ondertussen waarschijnlijk al bij het metrostation: ‘Ik ben verdomme niet afgevallen, deze broek is gewoon wijd!’